

De jongeling had haar, bij een liefdevol afscheid, gezworen dat hij haar daarom niet vergeten zou, dat hij alle Zondagen zou „afkomen,” en dat zij zouden trouwen, zoodra hij, hier of daar, een geschikt huisje vond.

Zoo was hij vertrokken; — zij wachtte, hoopvol...

Twee, drie weken hield hij woord; doch dan werden zijne bezoeken zeldzamer. Welhaast kwam hij niet meer en schreef dat drukke bezigheden hem daar terug hielden, — dat hij nog immer, liefdevol, aan haar dacht.

Zij treurde, treurde...

Nog geloofde zij wel dat hij haar niet vergeten had; maar zij kreeg langzamerhand de overtuiging dat hij, ginds ook, evenals hier, dezelfde jolige snaak was, — van 's morgens tot 's avonds in de herbergen, en laat in den nacht huiswaarts keerend, met een vroolijk deuntje.

't Was of hoorde zij hem nog zingend voorbijtrekken, dáár, op den landweg, in het diepste van den nacht....

Doch ginds ook, in zijne nieuwe verblijfplaats, waren wellicht lieve meisjes; ginds ook zouden ze, evenals zij, machteloos in zijne armen vallen...

En als zij daaraan dacht, dan kon zij haar leed, hare liefde vergeten.

Dan kende zij zichzelf niet meer.

Zij wenschte hem bij zich, hier, dicht bij, om hem bij den kroeskop ten grond te rukken en dan op zijnen rug te dansen....

Waarom had zij ook aan zijne liefde geloofd? Waarom had zij al het valsche niet geraden dat in zijne eeden van trouw besloten lag? — Alle mannen zijn immers valsch en laf! Hunne liefde is enkel begeerte!...

En toch, wat smaakten die kussen zoet, ginds op de weide, in het halfduister, in het versche, geurende hooi!...

Langzaam verliepen weken.

Te huis mocht zij den voet niet meer zetten.

Vader wilde zulke „schepsels” niet onder zijn dak, had hij gekreten, van op den zetel waar hij, als uitgedroogd, vastgekleusterd zat. — Weg moest zij, verre weg, — uit zijne oogen! En hij had gevloekt, leelijk gevloekt, — iets wat hij nooit deed.

Aan vrouw Vervliet had zij dan haar nood geklaagd.

— Gij hebt ons altijd eerlijk en voortreffelijk gediend, Mele, had de boerin gezegd; — wij hebben u zelfs als ons kind beschouwd. Maar ge begrijpt wel dat het hier onmogelijk is, onmogelijk! De kinderen..., ja, dat begrijpt ge wel, Mele!

En dan had zij haar den raad gegeven naar Gent te gaan, naar het „lighuis”, op kosten der gemeente. Boer Vervliet, die „in den raad zat”, zou wel een woordje voor haar spreken, als 't noodig bleek.

En ze ging naar Gent, naar het „lighuis” — den droeven weg reeds door zoovele ongelukkigen gevolgd, — het uitboetingspad van haar die naïef genoeg waren aan de liefde te gelooven...